

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 19., leto II.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja dne 19. januarja 1947

NEDELJSKE MISLI

GOSPODOVO RAZGLAŠENJE

NA ŽENITNINI V KANI GALILEJSKI

Z evangelskim poročilom o Jezusovem prvem čudežu hoče Cerkev dopolniti dogodke, s katerimi se je Kristus svetu razglasil. Na koncu današnjega evangelija je rečeno: "JEZUS JE RAZODEL SVOJE VELICANSTVO IN NJEGOVI UCENCI SO VEROVALI VANJ." S tem čudežem se je začela vrsta tistih Jezusovih del, ki razodevajo Njegovo božanstvo in vernike vseh časov utrjujejo v veri v Kristusa Boga.

Cerkev se v svojem bogoslužju rada poslužuje časovnega reda. Dogodke praznika, Razglašenja, razdeli takole: Modri počaste Odrešenika, ki ga zvezda razodene (6. jan.), 12-letni Jezus se razodene staršem (nedelja nato), Jezus se razodene ob krstu (na osmino Razglašenja), Jezus se razodene s prvim čudežem (2. nedelja po Razglašenju). Tako je Jezus vpeljan v javno delovanje: tisti, ki so dobre volje, že verujejo vanj.

So nekateri dogodki v evangeliju, ki so cerkvenemu bogoslužju in vernikom posebno pri srcu. Tak je tudi čudež v Kani. Iz treh razlogov:

1. Bepo nam pokaže Jezusa in Njegovo Mater. Jezus ljubi veselje, se udeleži družinskega praznika in sam prispeva k skupnemu veselju, ko daruje vina. Marija pa je plemenita žena in mati, ki pomaga, vse vidi, za vse skrbi, ostaja v ozadju, ponižno prosi in se ne da oplahiti z navidezno trdim odgovorom.

2. Ženitnina v Kani je podoba odrešenja. Kristus je ženin, ki je prišel, da se zaroči s človeško dušo - s Cerkvijo. Na praznik Razglašenja se bere v duhovniških molitvah: „Danes je nebeškemu ženinu bila oddana Cerkev, ker je v Jordanu izmil Kristus njene madeže; Modri z darovi hite h kraljevski ženitnini in ob vinu, ki je nastalo iz vode, se razveseljujejo gostje." Med nami in Kristusom pa posreduje Marija-srednica vseh milosti; prosi za vino-duhovnih darov-brez katerega ni ženitnine: „milost božja je za zveličanje potrebna."

3. Ženitnina v Kani je prelepa podoba skrivnosti sv. maše. Trojno vlogo morem danes igrati v skrivnostni igri maše: Kot služabnik sem ves teden natakal vode v vrč s svojimi vsakdanjimi opravili in to sedaj darujem pri darovanju; nazaj prejmem evharistijo kot plemenito vino z nebeške ženitnine. Sem kot kaplja vode, ki tiho, brez

glasu pada v plemenito vino in se tam nekam zgubi in pretvori: „naj bomo deležni Božje narave Njega, ki je postal deležen naše človeške narave.“ Sem gost, ki me je nebeški kralj povabil: sedaj k obhajilni mizi, kjer nam daje sam sebe pod podobo kruha; to pa je zastava - cena za večno življenje v nebesih; vabilo na nebeško gostijo v večnosti je pristop k obhajilni mizi.

V NAZAREŠKI HIŠICI

V nazareški hišici
sveta je Družina,
Bog izročil v varstvo ji
svojega je Sina.

Mati božja z Jožefom
zanj skrbi in dela,
z božjim Sinom Jezusom
se igra vesela.

Angeli prihajajo
v hišo na obiske,
z njimi se radujejo,
var'jejo jih stiske.

Kadar je oddiha čas,
Jezus ne počiva,
takrat misli le na nas,
ki smo božja njiva.

Očiščuje, pleve jo,
seme ji pripravlja,
jo zaliva z milostjo,
vsak dan blagoslavlja.

Včasih križ si naredi,
dene ga na rame,
z njim k Mariji pohiti,
ljubko jo objame.

O skrivnosti govori
svetega ji križa,
Mati božja pa strmi
v dobo, ki se bliža.

"Dekla sem Gospodova,
reče tiho, vdano,
volja naj Najvišjega
se ugodi nad mano."

Sveti Jožef pa oba
gleda, občuduje,
pota Sina božjega,
z njima premišljuje.

Premišlujmo tudi mi
zglede Družine svete,
zahvalimo se ji vsi
za nebeško Dete!

DELO ZA MIR

Kristus je v svojem govoru na gori klical: Blagor miroljubnim, zakaj ti bodo otroci božji. Toda s temi besedami Jezus ni blagrovil samo tistih, ki radi žive v miru, ki ljubijo mir, marveč še bolj one, ki se trudijo in delajo, da bi povsod zavladal pravi Kristusov mir, da bi se uresničilo geslo: Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem. Zato se v novem prevodu sv. pisma ta blagor glasi: Blagor mirotvorcem, zakaj ti bodo otroci božji. Kdo pa so mirotvorci? Ali ne vsi tisti, ki se trudijo in delajo za mir? Če hočemo, da bomo deležni večnega božjega miru, moramo tudi mi delati za mir na zemlji, za mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.

1. Delo za mir v dušah, mir v družinah in mir v človeški družbi je eno najlepših in največjih poslanstev vernih mož in fantov. Kristus sam je to delo izvrševal. Zato je prišel na zemljo, da je dal človeštvu mir. Njegovo kraljestvo na zemlji se imenuje kraljestvo miru. Ob Njegovem rojstvu so angeli peli: "Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem!" Ta božiščni slavospjev vsako leto znova vse ljudi opominja, naj iščejo in delajo za mir, ki ga je prinesel Odrešenik na svet, naj odpro svoja srca Njegovi resnici, milosti

in ljubezni. Samo Kristus more nemirnemu, nesrečnemu človeštvu in razdvojenim, zbeganim dušam dati mir, ki ga jim svet ne more dati. Kjer ni Kristusa, tam ni pravega miru. Na svetu bo zavladal pravi mir le tedaj, če ga bodo narodi iskali pri Odrešeniku sveta.

2. Na cvetno nedeljo Jezus kot kralj miru na osliču jezdi v mesto Jeruzalem. Množica ga navdušeno pozdravlja. Plašče razgrinja pod njim, vejice seka z dreves in mu jih stelje na pot., Blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem, mu kliče v pozdrav. Ko se pa Jezus mestu približa, se zjoka nad njim. Tako-le mu govori: "O, da bi bi bilo spoznalo tudi ti na ta svoj dan, kaj ti je v mir. Tako pa je skrito pred tvojimi očmi." Potem napove strašno razdejanje, ki bo zadelo mesto. Sovražniki ga bodo obdali in oblegali od vseh strani, v tla bodo poteptali njega in njegove otroke v njem in ga tako porušili, da ne bodo pustili v njem kamna na kamnu. Zakaj se bo to zgodilo? Zato ker ni hotelo to mesto sprejeti njegovega miru. "Ker nisi spoznalo časa svojega obiskovanja," mu je govoril Kristus.

Tudi nas obiskuje Bog in nam ponuja svoj mir, mir, ki smo tako žejni in potrebni. Od nas je odvisno, ali bomo ta mir sprejeli ali zavrgli. Če bi ga zavrgli, potem bi tudi mi zaslužili kazen, ker nočemo spoznati božjega obiskanja. Ne, mi božjega miru ne smemo zavreči, ampak hvaležno sprejeti, odpreti mu moramo svoja srca in duše in delati za mir v dušah, v družinah in v človeški družbi.

3. "Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje," pravi sv. Janez. Jezus je zato prišel na zemljo, da nam je dal svoj mir, da bi mi vedno živeli v Njegovem miru. Naše duše so tempelj sv. Duha. Sv. Duh pa more v naših dušah delovati le tedaj, kadar je v njih božji mir. Le če je v nas Kristusov mir, nas more sv. Duh razsvetljevati, voditi in navdihovati. Le v zbranosti in miru more duša v duhovnem življenju napredovati. Zato je naša dolžnost in naloga, da ohranimo mir Kristusov v dušah, da živimo v miru s svojim Bogom. Kako bomo to dosegli? Tako da bomo stalno živeli v milosti božji, s Kristusom živeli, s Kristusom delali, s Kristusom trpeli. Z največjim spoštovanjem se bomo udeleževali sv. maše in prejeli sv. obhajilo, ki sta vir miru. Kristus bo naš vzor v življenju. Za Njim bomo hodili, Njega bomo posnemali. Pri Kristusu se bomo učili krotkosti, ponižnosti, saj nam je govoril: "Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen in našli boste mir svojim dušam."

Zagrebski nadškof dr. Stepinac stoji pred sodiščem. Očitajo mu izdajstvo, podtikajo najgrše zločine. Cerkveni dostojanstvenik ves čas obtožbe molči. Kristusov mir objema njegovo dušo. Ko ga pozovejo, naj se zagovarja, jim reče: "Moja vest je mirna. Katoški škof se za svoje prepričanje ne boji umreti. Kristusov mir daje tudi slabotnemu človeku nezlomljivo moč. S Kristusovim mirom v srcih so odhajali v smrt mučenci vseh krajev, vseh časov, tudi naši možje in fantje, ki so raje junaško umrli, kakor bi izgubili mir Kristusov. Zdaj uživajo za plačilo večni mir.

Ali naj vam opisujem tiste, ki so izgubili božji mir? Kako nesrečni so! Kajn je umoril svojega brata. Za kazen je begal po svetu in ni našel miru, dokler je živel. Ali naj vam govorim o Kajnih nove dobe, morilcih svojih nedolžnih bratov, ki ne najdejo miru. Kadar se hočejo odpočiti, pa vstanejo pred njimi njihove žrtve in jim kličejo: Strašno je pasti v roke pravičnega, živega Boga!

Odgovor boste dajali pred Njim. Ali naj vas spominjam na pogubljenost? V večnem nemiru in sovraštvu žive; njih ogenj ne ugasne, njih črv ne umrje. Neprestano jih muči pekoča vest. Mi nočemo po njihovi poti. V miru hočemo živeti s svojim Bogom, mir Kristusov hočemo vedno ohraniti v svojih srcih.

4. Če bo Kristusov mir v naših dušah, potem bomo radi delali za mir v človeški družbi, predvsem za mir po naših družinah. Kjer ni miru, ni veselja, ni sreče. Družine, v katerih se mož in žena med seboj prepirata, sovražita, preklinjata; družine, v katerih se starši in otroci zasramujejo, zaničujejo, prezirajo, niso košček raja, ampak košček pekla. Otroci takih družin nimajo doma. V svet, v tujino si žele. Zato je dolžnost vsakega očeta in moža, dolžnost tudi vsakega odraslega sina in hčere, da dela za mir in red po naših družinah.

Delati moramo tudi za mir v družbi. Če pogledamo v preteklost, moramo priznati, da smo se za mir premalo trudili, ga premalo cenili in tudi premalo ljubili. Koliko prepira, sovraštva je bilo po naših vseh! Koliko malenkostnih tožb večkrat med sosedi! Za malenkosti smo se prepirali, za prazne stvari tožili. Prepirljivost, škodoželjnost, zavist so iz naših vasi pregnali medsebojni mir, mir Kristusov in priključale nanje temo sovraštva. Veriga prepirov, sovraštva, škodoželjnosti se vleče za nami tudi v begunstvo. Naš narod leži na smrtni postelji, mi se pa prepiramo, sovražimo, preganjamo. Zares ne vemo, kakšnega duha smo!

In kakšen dobiček imamo od prepirov? Dobička nobenega, pač pa veliko škodo. Ker se vsak dan razburjamo, jezimo, si zapravljamo zdravje, že tako hudo življenje še bolj grenimo; zapravljamo pa tudi dragoceno nasluženje za nebesa. V svoji jezi in razburljivosti se ne moremo nikoli zbrati, ne prav moliti in Bogu služiti. Naše duše so brez božje tolažbe in brez božjega miru. Ker se z nemirno, s sovraštvom v srcu udeležujemo presv. daritve, nam ne prinaša tistih sadov, tistih milosti, kakor so jih deležni tisti, ki žive v miru z vsemi ljudmi. Jezus sam nas je učil: "Če prineseš svoj dar k oltarju in se tam spomniš, da ima tvoj brat kaj zoper tebe, pusti svoj dar pred oltarjem in pojdi, da se poprej spraviš s svojim bratom, in potem pridi in daruj svoj dar!"

Možje, in žentje, žene in dekleta! Čas je - morda zadnji čas, da spregledamo. Čas je, da resno poprimemo za delo. Vsi moramo delati na to, da bo mir v naših dušah, mir v naših družinah, mir v naši družbi, mir tudi v našem življenju. Sv. Oče Pij 12. je v zadnjem božičnem nagovoru resno pozval vse vladarje, voditelje narodov in vse državlike, pa tudi vsakega posameznika, naj delajo za mir v človeški družbi, za mir med narodi in za mir v kraljestvu Kristusovem. Če na svetu ne bo zavladal pravi mir, mora človeštvo propasti. Vi, možje in fantje, ste v prvi vrsti poklicani, da delate za mir Kristusov. Samo Kristus vam more dati mir, ki ga vam svet ne more dati. Zato ga iščite pri Njem! - Znaná vam je mladost sv. Avguština. Že v mladosti je bil krivoverec in nečistnik. Nemirno je begal od družbe do družbe, od zabave do zabave, užival greh, stregel svojim strazstem. Toda miru ni našel. Silno praznoto je začutil sam v sebi. Pod vplivom milosti je začel poslušati božjo besedo, začel premišljevatí večne resnice in moliti. Sprechnil se je in potem zapisal besede: "Zase si nas ustvaril, o Bog, in nemirno je naše srce, dokler ne počiva v Tebi." Globoke in važne besede. Samo v Bogu, v Kristusu je pravi mir. Iskali bomo mir v Bogu, da ga bomo mogli dajati drugim.

1100 LETNICA VLADANJA MORAVSKEGA KNEZA RASTISLAVA

(Nadaljevanje)

Nad Cirilovim grobom je še danes ohranjena stara slika. Njegovi ostanki so bili v 12. stoletju preneseni v novo zgornjo cerkev sv. Klementa; med francosko zasedbo 1798 pa so se izgubili. A verjetno je, da so skriti kje pod cerkvenim tlakom.

 Doslej je Ciril vodil vse misijonsko delo med Hazari, Moravani in v Panoniji. Metodij je "ponižno služil svojemu mlajšemu bratu", tako ga celo staroslovensko Žitje Metodija popolnoma podreja Cirilu. Tudi Metodij je bil izobražen in kot bivši visok drž. uradnik spreten v urejanju posvetnih in cerkvenih zadev, a vendar se v bogoslovnih izobrazbi ni mogel meriti s Cirilom. Torej se je s Cirilovo smrtjo podrl močan steber slovanskemu misijonskemu poslanstvu. Prej sta sodelovala dva sveta in učena moža; oba utrjena v krščan. krepostih; vzajemno sta se posvetovala in podpirala. Sedaj, ko je bilo treba končno urediti cerkvene razmere, pa je ostal sv. Metodij osamljen. Imel je sicer okoli sebe slovan. učence, a poznejša zgodovina Metodijevega dela in življenja priča, da je vse delo slonelo na Metodijevih ramah. Zares občudovanja vreden velik mož!

Za ureditev panonskih in moravskih cerkvenih razmer je moral Metodij stopiti v zvezo s Kocljem in Rastislavom. Dobiti je moral navodila za pogajanja s papežem in poročstvo, da bosta samostojno cerkveno uredbo z vse močjo podpirala.

S pismom papeža Hadriana II. je bil Metodij postavljen za apostolskega misijonarja in papeževega legata za razširjanje vere in ureditev cerkvenih razmer v slovan. deželah. V ta namen je bilo potrebno škofovsko posvečenje po dogovoru s Kocljem. Zaradi tega je Metodij 869 odšel v Panonijo h Koclju. Po dogovoru s Kocljem je papež obnovil starodavno sremsko škofijo (ki je 581 prenehala). Metodij se je vrnil v Rim; tam je bil posvečen za škofa in postavljen za sremskega nadškofa s pravicami apostolskega legata za širjenje krščanstva med Slovani in za ureditev slovanskih cerkvenih razmer. Metodijeva nadškofija je obsegala Panonijo in Moravo; kot papežev legat pa je imel Metodij pravico posegati še dalje v slovanske pokrajine.

Z ustanovitvijo slovanske nadškofije so bili prizadeti nemški škofje in duhovniki, ki so do tedaj smatrali te dežele za svojo cerkveno pokrajino. Razumljivo je, da je nova panonsko-moravska cerkvena ureditev zadela na najodločnejši odpor nemškega kralja in njegovih škofov. Metodij je moral veliko trpeti. Še preden je mogel urediti novo nadškofijo, je Metodijevega pokrovitelja Rastislava zadela velika nesreča.

Prihodnjič dalje.

(Nadaljevanje)

Ponekod si kdo misli, da bi imel naravnost greh, če ne bi tudi sam kradel, ko pa vsi odnašajo, kar se da. Kriv in dolžan povrniti storjeno krivico pa ni le tisti, ki jo je storil, marveč po določenih pravilih krščan. nauka o povzračilu krivične škode tudi oni, ki je svetoval, svetleval, nagovarjal. Tudi bi bilo n. pr. hitro manj, če se ne bi našel povsod človek, ki ukradeno blago kupi. Morša je pri tej ali oni tatvini manj kriv tati sam kakor drugi, ki so ga k tatvini napejli. Saj se primeri, da posli še nerazsodnega otroka nauče, da staršer krade in njim nosi, zato da ga za nagrado še bolj pohujšujejo.

Še eno pridobijo jezika je treba tukaj omeniti: podpihovanje in natolcevanje. To vam je greh, da se na veselo v peklu! Žive ljudje v miru, zadovoljnosti, prijatelji, sorodniki, sosedje. Obiskujejo se, so si botrina, pomagajo si z delom, blagom, debarjem. V pravi bratovski in krščan. ljubezni so. "Gloj, kako prijetno je, če hivajo bratje skupaj!" Še Bog jih je vesel, saj je On dal kot prvo in poglavitno zapoved ljubezni. On želi in zapoveduje, da se ljubimo, se podpiramo, si odpuščamo, se v ljubezni in potrpljenju prenašamo med seboj. Hudiča to ni včas. Najde si pomočnika, da razbije Bogu po volji skupnost. Nevoščljivost trpi, ko vidi, kako dobro, prijetno jim je. Treba bo nekaj ukreniti, da se razbije obroč ljubezni, prijateljstva; da razpade skupnost; da zavlada suničenje, jesa, prepir, kletev, sovraštvo, neščevanje, nagojanje, tožbe, pretepi, prepiri. Namesto šednosti sede greh, namesto koristi se začne škoda; ljubezni zamenja sovraštvo, dobri vzgled spodrine pohujšanje. Vse to šudovito spremembo, ki ni v stvarih prav nič osnovana, ki nima nikake stvarne podlage, umetno napravi jeziški, na zlagan način naredi podpihovanje, natolcevanje, obrekovanje, opravljanje. Taki primeri niso redki. Včasih tisti, ki jih povzroča, niti nič hulega ne mislije, ampak tako za šalo to store, ne da bi se spomnili, kako dalekosežne, pogubne posledice utegnejo iz tega nastati. Izmisli si je nekje neki intrigant, kako inenitna šala bi bila, če bi dve družini, dvoje šlaht, spravil v sovraštvo. In je zaupno povedal v eni hiši, da bo drugo nedeljo prišel k njih snubit nekdo, ki bi pa sami radi za zeta. V oni hiši so pekli in cvrli, pripravili pijačo, čistili in besede pripravljali, tega snubca, ki za to ni nič vedel, pa je intrigant po drugih ovinkih določeno nedeljo tja spravil. Ta se je čudil, kaj neki pomeni taka slovesnost in postrežba, oni pa so sedeli kakor na šivanjah, ko snubec ni z nobene besedo prišel na dan od prihoda do odhoda! Drugi dan pa se je ta novica po intriguantu razpasla daleč naokoli, vsa fara se je smejala nevesti, njeni hiši in šlahti, več tednov so se jim smejali in navičovali, nalašč spraševali, če je res oni snubil; pripravljali, kakor je pač navada, kako postaven par hoc to, kako nevesti privoščijo takega ženina, da ga zasluži, ko je tako pridna in parčna, da tako dobre partije ni lahko dobiti itd. Nevoščljivost in nevoščljivke so se še bolj jasno narčevali, seveda tako, da bi se ne dalo lahko tožiti, pa so vseeno nastale tudi tožbe, prepiri, jesa, sovraštvo in vsi drugi jezika brez mere. Dalje prihodnjib.

Brezno se odpira

(Nalaljevanje)

Nad njimi gori se je posvetilo. Nekdo je prihajal z lučjo. Bil je Potočar, ki je prav gori v hišo slišal divjanje hudournika. Nekaj časa ga to ni dosti vznemirjalo, posebno še, ko je tako lilo, da se ni bilo dobro ganiti izpod kapa. Ko je pa divjanje in hrumenje postajalo vedno hujše in glasnejše, ga je zaskrbelo. Vzel je luč, vrgel čez glavo vrečo in hitel v dolino proti mlinu. Ko se je bližal kraju, kjer so bili oni trije, je zaslišal Tinčetov glas. Takoj ga je tesnobno zaskrbelo, kaj naj to pomeni. Stopil je hitreje in že je luč njegove svetilke padla na ženo, ki je nezavestna ležala na tleh in na jokajočega otroka poleg nje. Obstal je kot vkopan in jecljaje spregovoril: "Za božjo voljo, kaj se je zgodilo?" "Z njo še ne vem, kaj bo. Točko je pa skoraj gotovo voda odnesla. Nič več je nisen mogel najti, Matevž, čeprav sem vse poskusil. Bog te potolaži!" Nato se je obrnil k Tinčetu, rekoč: "Fant, primi ti luč!" Sosedu pa je namignil: "Midva pa jo primiva vsak na enen koncu in jo odnesiva domov!" Brez besede sta ubogala oba, otrok in Potočar, in molče se je vzpenjal žalostni spreved po strmini proti Potočarjeni hiši.

V Potočarjevi hiši je nastala naenkrat obupna zmeda. Potočar ni vedel, kaj bi. Otroci so jokali okrog matere in se prizadevali, da bi jo spravili k zavesti. Za brlogarja se ni brigal nihče, še zahvalil se mu v tej zmedi ni nihče. Brez besede se je odstranil. Prvič po dolgih mesecih je prestopil prag sosedove hiše, pa še sedaj v tako čudnih in žalostnih okoliščinah.

Samo dve uri je divjalo strašno neurje, pa se je spet zvedrilo. Čez deseto uro je šlo, ko se je Brlogar vračal proti domu. Hitro je stopal, ker ga je v premočeni obleki zeblo, da so mu kar zobje šklepetali. Izza Jegal je prisvetila luna in razsvetlila razdejanje po dolini. V dolini je bobnelo, kot bi se podiral svet. Vsa je bila polna zbesnele umazane vode. "Kaj bo šele z bajtami niže v dolini? Bog ve, če so se ljudje in živina rešili, ko je vse tako nanagloma prišlo", ga je zaskrbelo.

Doma je še gorela luč. Vsi domači so bili okrog mize, ko je stopil v hišo. "Hvala Bogu, da si vendar prišel; tako smo se že bali zate. Kakšen Bog pomagaj je nocoj, kot bi bil sedni dan," se je oveselila Brlogarica, ko ga je zagledala. Ko pa je stopil bliže, jo je spet zaskrbelo. "Šaj si ves premočen pa bled in prepaden. Ali se ti je mar kaj hudega zgodilo? Čekaj, da ti prinesem malo žganja; potem ti bom pa skuhala še lipovca; večerjo pa imaš že pripravljeno. Samo brž se preobleci, da se ne prehladiš!" Brlogar se je šele sedaj do dobra zavdel, da je res ves premočen. Stopil je v kamro in se na hitro preoblekel. Žganje in toplota v hiši sta ga prijetno ogrela za nekaj časa. Med tem je povedal, kaj se je zgodilo. Brlogarica in Ančka sta si začeli brisati solze in pomilovati Potočarico. "Kaj bo šele, ko bo videla, da nima Tončke. Bog ve, če bo prenesla?"

Prihodnjič dalje.

SV. OČE — KMETOM

Prejšnji mesec je sv. Oče sprejel skupino ital. kmetov. V nagovoru, ki ga je imel nanje, je izrekel te le zlate misli:

"Bolj ko kdo drugi, vi kmetje živite v stalnem stiku z zemljo. To je vaš telesni odnos do nje. Živite daleč proč od krajev, kjer se bohottijo vsi izrastki umetne civilizacije. Vi stremite le za tem, da bi iz naročja zemlje in v sončni luči božjega Očeta dvignili vse zažlode, ki jih je Bog Stvarnik položil v zemljo.

Iz kmetovega odnosa do zemlje pa je zgrajena tudi socialna skupnost, zakaj kmečka družina ne pomeni zgolj tiste zajednice, ki bi le porabljala sadove zemlje, marveč pomeni še prav posebno skupnost, ki prideluje. Iz te globoke, splošne in popolne zakoreninjenosti v zemljo, ki tako oznamenjuje bistvo kmečkega družinskega življenja, raste vsa gospodarska sila kmečkega stana. V hudih časih poteka iz nje tako močna kmečka odpornost kakor tudi tolikokrat izpričani pomen, ki ga ima kmečki stan za pravilni razvoj prava, zasebnega reda in lastnine v okviru vsenarodne skupnosti. Končno pa je kmečki stan poklican še k eni neobhodno potrebni nalogi: biti mora izvir in branik neustrašenega moralnega in verskega življenja, rastišča za ljudi, ki so zdravi na duši in telesu, ki se od tod razlika v vse druge poklice in tam dela za Cerkev in državo.

Narodom je treba ohraniti vse temeljne elemente prvotne kmečke kulture: delavnost, preprostost, smisel za pristno naravno življenje, spoštovanje do avtoritete, zlasti pa ljubezen do staršev. Kmet se odlikuje po svoji miroljubnosti, zvesto se drži podedovanih izročil, ki so se v stoletjih izkazala za tako plodovita. Rače pomaga bližnjemu, in sicer ne le v svoji družini, marveč tudi od družine do družine, od hiše do hiše. In končno kmet ceni tudi tisto, brez česar bi vse te našteje besede prav nič ne pomenile, bi izgubile svoj sijaj in bi se izmalicile v golo dobičkarstvo: pravi verski duh. Življenje ljudi, ki delajo na polju, vodi strah božji in zaupanje v Boga in je napolnjeno žive vere, ki se razodeva v vsakdanju skupni družinski molitvi. Srce kmečke vasi je cerkev, tukaj je tisti sveti kraj, kjer se po navadi starih dedov in očetov shajajo vsako nedeljo vsi prebivalci, da povzdignejo svoja srca nad vse gnotne reči k Bogu in ga hvalijo, da iz tega črpajo moč za kršč. življenje in mišljenje za dni prihodnjega tedna."

Ker po drž. kapitalizmu ne more priti nobena rešitev, je nato sv. Oče pozval kmete, naj sami ustvarjajo kmečke delav. skupnosti, in nato nadaljeval:

"Marsikje bo treba odpravljati voj. posledice ne le iz zemlje. Treba pa je opraviti nekaj premišljenih pripravljenih ukrepov, preden bo mogoče izvesti reformo lastnine in pogodbenih odnosov. (Ta del govora velja zlasti za pogodbene odnose it. kmetov, Op. ar.). Če ne bo skrbne priprave, se bo taka nepripravljena reforma izmalila čila, kakor uči zgodovina, v prazno demagogijo in bo bolj nekoristna in škodljiva kakor pa plodovita. Mnogo bolj kakor nekdanj velja to danes, ko mora človeštvo skrbeti, ali bo sploh kaj vsakdanjega kruha. Že več ko enkrat so zmotni govori kapešijevcev kmečko prebivalstvo naredili za sužnje gospodstva, ki se je kmetom v notranjosti gnusilo in ki v resnici ni nič drugega kakor golo izkoriščanje.

Brezpogojno se morate vedno zavedati trajne notranje veljave svoj. dela in vedeti, da je to vaš in vaših družin doprinos za narod. gospodarstvo. Iz tega pa sledi tudi opravičenost vaše zahteve, da vam mora vaše delo dati tolikšen sad, ki je v soglasju z vaš. dostojanstvom in z vaš. kultur. potrebami. Na dr. strani pa se morate spet zavedati, da ste trajno zvezani z dr. poklici, ki tudi delajo za razne narod. potrebe. Iz tega sledi, da mora tudi kmet načelno spoštovati načelo social. miru."

DVA ŽIVLJENSKA DNEVNIKA

Pariški župnik in sloviti franc. pisatelj Pierre L'Ermitage je pred leti napisal tole:

Katol. duhovnik je našel majhen s parfumom in pudrom prepojen dnevnik. Bil je brez imena in brez lastnikovega naslova. Po vsebini, ki pa ni nič posebna, more vsak spoznati, da ga je pisala ženska roka.

Predstava skupno zapiske iz njega o enem tednu!

Ponedeljek "Maček" (telesno in duševno nerazpokoženje za vsako delo po neprešpani noči), ob 2^h šivilja, ob 3^h tenis, ob 6^h povabilo k družini G.

Torek: Ob 9^h v česal. salonu, ob 11^h modistinja (klobuk me tako tiščji, lasje mi že izpadajo), opoldne s Henrikom v hotelu "Continental", ob 3^h golf (angl. šport igra).

Sreda: Ob 10^h pomeritev nove obleke, ob 1^h kosilo pri družini F., ob 3^h Čri-Čri (pes) pri živinozdravniku, ob 5^h slaščičarna, zvečer opera.

Četrtak: Ob 10^h vstanem, ob 11^h manikira (likanje nohtov), ob 3^h sestanek v klubu, ob 9^h zabava v kavarni E.

Petek: Ob 11^h vstanem, zajtrk v salonu P., ob 2^h pri šivilji, izboljšanje večerne obleke, ob 3^h tenis, ob 6^h kodranje las, zvečer kino in bar.

Sobota: ob 10^h nujni telefon. pogovor glede klobuka, ki me tako zelo tiščji, ob 11^h zobozdravnik in barvanje ustnic in obrvi, opoldne pri družini G., ob 4^h obračun z manikerjem, ob 5^h čaj pri g. M., ob 9^h "Nečloveška zemlja" (gledališče).

Mislil, da ti je dovolj tega branja. Takšni so zapiski skozi vse leto. Človeku postane tesno pri srcu: v rožnatem dnevniku ni niti enega datuma svetnika, niti ene ure premišljanja, niti ene sv. maše, niti enega dela ljubezni, niti ene molitve. Ves čas, leto in dan, je odmerjen samo za zabavo in lepčičenje.

Poznaš Kristusovega mladca Petra Žorža Frassatija, mlad. akademika iz Milana, ki ga je bilo samo sončno življenje, veselje in sreča božjih otrok. Bil je mlad in zdrav, vesel in bogat; ljubitelj planin in športa. Bil je sredi novodobnega vele mest. življenja. S poln. prgiščem bi lahko zajemal vse naslade moder. družbe, pa jih le ni.

Ce listamo po njegov. dnevniku, naletimo takoj na prvih straneh na stavek: "Moje življenje je enostavno, a vsak dan bolj razumem, kakšna milost in sreča je, biti katoličan."

Iz dnevnika razberemo, kako vestno je opravljal stanovske dolžnosti. Imel je natančen dnevni red: jutranja molitev, sv. maša, pri kateri je večkrat ministriral, sv. obhajilo, žarišče njegov. življenja. Pridno študiranje. Predavanja na univerzi. Obisk pri evharistič. Kralju. Po opravljen. dnevnih dolžnostih zabava: jahanje, veslanje itd. Zvečer obiski po revnih družinah, predavanja po društvih, pozno zvečer pogosto češčenje sv. Rešnjega Telesa.

Tudi ti, fant ali deklica, pišeš s svoj. življenjem dnevnik. Dva vzgleda sem ti postavil. Sam si lahko presodil, kako prazno življenje govori iz prvega dnevnika, kako bogato in s Kristusovo ljubeznijo prevzeto življenje pa iz drugega dnevnika.

Izbiraj in piši!

CERKVENI KOLEDAR

Januar

20 Ponedeljek	Sv.Fabijan, pap.in Seba- stijan,muč. (u.250.o.289)	Naj pridejo pred Tvoje obličje vzdih jетnikov (Vstop.spev)	Maša(R)lastna(501) 2.pr.Za odstran.raz- kola. Dupl.Off.u.i.Brev.
21 Torek	Sv.Neža,dev., muč.(u.zac.4. stol.)	Blagor njim,ki žive brezmadežno,ki hodijo v postavi Gospodovi. (Vstop.)	Maša(R)lastna(502) 2.pr.za odstran.raz- kola Dupl.Off.u.i.Brev.
22 Sreda	Sv.Vincencij in Anastazij (u.304.oz.628)	Tisti,ki sejejo v sol- zah,žanjejo z veseljem (Nadalj.spev)	Maša(R)"Naj pridejo" (503,14),2.pr.k Mari- ji,3.za Cerkev ali pap., 4.za odstr.razkola Semid.Off.u.i.Brev.
23 Četrtek	Sv.Rajmund Be- njafortski,spozn. Sv.Emerencijana, dev.,muč.	Blagor človeku,kate- ri pretrpi sku- šnjava,zakaj preskušen bo prejel krono življenja(Stop. spev)	Maša(b),"Usta pravič- nega"(504,31),lastna pr.3.pr.sv.Emerencija- ne,3.k Mariji,4.za odstranitev razkola; Semid.Off.u.i.Brev.
24 Petek	Sv.Timotej, škof,muč. (u.konec 1.st.)	Moja zvestoba in mo- je usmiljenje ga bo- sta spremljala in v mojem imenu se bo dvignila njegova moč (Darovan.spev)	Maša(b),"Sklenil je" (504,6).berilo lastno, 2.pr.za odstr.razkola. Dupl.Off.u.i.Brev.
25 Sobota	Spreobrnjenje sv.Pavla	Vem,komu sem veroval in prepričan sem,da more pravični sodnik za oni dan moj zaklad ohraniti.(Vst.spev)	Maša(B)lastna(505) 2.pr.k sv.Petru;3 za odstran.razkola.Vera Hvalospev apostol. Dupl.maj. Off.ut in Brev.
26 Nedelja	3.nedelja po Razglaš.Gosp. Sv.Polikarp, škof,muč. (u.155)	Ne daj se premagati hudemu,ampak prema- gaj hudo z dobrim. (Berilo)	Maša(B) 52,Kk 257 2.pr.sv.Polikarpa Dupl. Off.ut in Brev.

Če se misliš maščovati, skoplji dva groba.

Kitejski pregovor